

ри Иванъ Игнатиѣ, като повтаряше думите на своятъ капетанинтъ. Ти, чичо, си разбойникъ и самозванецъ!» Пугачовъ махна пакъ съ кърпата, и добриятъ поручикъ повисна близо до своятъ стари началникъ.

Рѣдътъ бѣше мой. Азъ глѣдахъ смѣло на Пугачова, като са приготвлявахъ да повтора отговорътъ на своите великодушни другаре. Тогава, за моего неописанно изумление, азъ видѣхъ Швабрина между бунтовническите старѣйшини, който бѣше остриженъ казашки и който бѣше облченъ въ казашка дрѣха. Той са доближи до Пугачова и пошѣпна му нѣщо на ухото. «Да са обѣси!» каза Пугачовъ, безъ да поглѣда вече на мене. На шията ми мѣтнаха примката. Азъ захванахъ да чета за себѣ си тихо една молитва, въ която принасяхъ богу искрено раскаяние за сичките си прегрѣшения и въ която го молѣхъ да спаси сичките ближни на негово сърце. Мене довлѣкоха подъ бѣсилницата. «Не бой са, не бой са» повтаряха моите губители, и съ това, може би, и наистина желѣха да ма насърчатъ! Изведнашъ азъ чухъ викъ: «Постойте, окаянии, почѣкайте!» Крѣвотопийците са задрѣха. Глѣдамъ: Савеличъ дѣжи до краката на Пугачова. «Баща да ми си! говорѣше бѣдното старче. — Какво ще да извършишъ, ако уморишъ господарското дѣте? Пусни го. За него ще да ти дадатъ голѣмъ откупъ; а за примѣръ и за страхъ на другите заповѣдай да обѣсатъ мене!» Пугачовъ направи единъ знакъ и мене тоя си часъ развѣзаха и пуснаха. «Нашиятъ баща та прости,» ми говорѣха. Въ тая минута азъ не мога да кажа, че сѣмъ са обрадвахъ за своето спасение, но не мога и да кажа, че сѣмжалѣвахъ за това. Моите чувства бѣха тѣжко възволновани. Мене доведоха изново предъ самозванецътъ и туриха ма предъ него на колѣне. Пугачовъ ми подаде своята жилеста